

Bemærkninger til bekendtgørelsens enkelte bestemmelser

Til § 1

Stk. 1 angiver i overensstemmelse med lovens § 7, stk. 1, det område, som kiropraktorerne gennem deres uddannelse har særlige forudsætninger for at vurdere og behandle. Kiropraktorer har herefter alene ret til at praktisere inden for det hermed fastsatte virksomhedsområde. Definitionen af virksomhedsområdet er i det væsentlige identisk med tidligere definitioner af kiropraktorerens virksomhedsområde, blandt andet den norske udredning om autorisation af kiropraktorer fra 1985 (NOU 1985:10).

I stk. 2 gives der, i overensstemmelse med hidtidig praksis, mulighed for, at der i umiddelbar forbindelse med den kiropraktiske behandling kan gives supplerende manuel behandling af muskelsener, ledbånd m.v. Også anden manuel vævsbehandling vil efter omstændighederne kunne anvendes. Det er dog en klar forudsætning, at den her nævnte supplerende behandling indgår som et led i den kiropraktiske behandling.

Til § 2

Det forudsættes, at den kliniske undersøgelse retter sig mod muligheden for kiropraktisk behandling af patienten.

Der er ikke sket nogen ændring i kiropraktorerens mulighed for at foretage røntgenundersøgelser. De relevante bestemmelser er fastsat i Sundhedsstyrelsens bekendtgørelse nr. 217 af 29. april 1977 med senere ændring om røntgendiagnostikanlæg til medicinsk brug, jf. navnlig pkt. 3.1. om kravene til brugeren af røntgenanlægget.

Til § 3

Bestemmelsen præciserer en række funktioner m.v., som *ikke* falder indenfor kiropraktorerens virksomhedsområde, men som alene må foretages af læger (eller af lægers medhjælp) eller andre, som har særlig hjemmel.

I det omfang der kræves særlig tilladelse til anvendelse af apparatur vil kiropraktorer selvfølgelig på linie med andre kunne søge om sådanne tilladelser.

Til § 4

Under § 5 er behandlet spørgsmålet om kontraindikationer for kiropraktisk behandling. Muligheden for i det hele taget at foretage kiropraktisk behandling af børn og risici ved en sådan behandling har været særligt overvejet.

Diagnosticering af små børn er generelt vanskelig og kræver særlige forudsætninger. F.eks. kan børneliddegigt og inflammatoriske tilstande hos børn, som f.eks. halsinfektioner, ofte give funktionsforstyrrelser specielt i halshvirvelsøjlen og dermed føre til en fejlagtig opfattelse af, at der er indikation for kiropraktisk behandling.

Hertil kommer mere generelt, at knogler og led hos helt små børn ikke er forbenede, men overvejende består af brusket væv. Muskulaturen styres af et ikke fuldt udviklet nervesystem og alle bevægelser foregår, ikke mindst i de første levemåneder, ukoordineret og i reflektorisk bestemte mønstre.

Gennemførelse af kiropraktisk diagnosticering og behandling af mindre børn må derfor anses for problematisk og der findes ikke dokumentation for positive resultater af kiropraktisk behandling af biomekaniske funktionsforstyrrelser hos små børn.

Gennemførelsen af en autorisationsordning, hvor sundhedsmyndighederne derfor omverdenen står som garant for, at den pågældende behandlergruppe alene fungerer inden for et område, som den har forudsætninger for og at man iøvrigt sikrer, at virksomheden foregår på en forsvarlig måde, gør det efter Sundhedsstyrelsens opfattelse nødvendigt at fastsætte en behandlingsgrænse for små børn. Efter et samlet skøn fastsættes grænsen til 1 år. Også kiropraktisk behandling af børn over 1 år kan være problematisk. Kiropraktorerne vil her være forpligtet til nøje at overveje, om der er kontraindikationer for kiropraktisk behandling af disse børn, jf. nedenfor under § 5.

§ 5

Bestemmelsen vedrører kontraindikationer for behandling inden for det kiropraktiske virksomhedsområde, jf. § 1, stk. 1. Foreligger kontraindikationer,